

Endvidere have Forhandlingerne i Udvalget særlig beskæftiget sig med et af Forhørene — et Forhør over forhenværende Justitsminister Goos i 7de Kriminalkammer i Anledning af Albertis Forbrydelse —, hvori der findes en Udtalelse af Hr. Goos om, at der, saa vidt han husker, i Foraaret 1901 blev forebragt ham en, ganske vist ret ubestemt, Mistanke til Bondestandens Sparekasse. Mistanken var støttet paa, at Sparekassen i Nationalbanken havde optaget et stort Laan, som henstod temmelig længe uden at blive tilbagebetalt, og han havde da ladet sig forelægge Sparekassens Regnskaber og haft under Overvejelse samt talt med andre i Ministeriet om en mulig Undersøgelse af Sparekassen, hvilket dog, da Regnskaberne fandtes i Orden, ikke blev til noget. Man fik i Udvalget Indtryk af, at der mulig kunde foreligge Forhør ogsaa over andre Medlemmer af det Sehestedske Ministerium end den forhenværende Justitsminister. I den Anledning blev det bestemt at henvende sig til Justitsministeriet for at skaffe Oplysninger om dette. Man modtog da gennem Justitsministeriets dels nogle foreløbige Udtalelser fra Kriminalretsassessor Schou inden Forhørenes Afholdelse, og dernæst Forhør over de to Herrer Gehejmeetsraad Bramsen og Professor William Scharling, henholdsvis Indenrigsminister og Finansminister i det Sehestedske Ministerium. Selve Konseilspræsidenten i dette Ministerium, Kammerherre Sehested, var ikke i Byen for Tiden, saa Forhør kunde ikke optages over ham straks. Et saadant Forhør er imidlertid krævet af Udvalget og vil snart komme til Stede. De modtagne Forhør bleve altsaa gennemgaaede af Udvalget for at se, om der forelaa noget.

Disse Ting, jeg her har nævnt, saavel Skrivelsen fra Hassing Jørgensen som de af Kriminalretsassessor Schou optagne Forhør over Medlemmer af det Sehestedske Ministerium ere som Bilag 1, 2 og 3 vedføjede Betænkningen. Det Materiale, der saaledes forelaa for Udvalgets Medlemmer, blev gennemgaaet i de første Par Møder og naturligvis ogsaa gennemgaaet af de enkelte Medlemmer hjemme. Det viste sig ret hurtigt, at der mellem Udvalgets 9 Medlemmer, Repræsentanterne for det radikale Venstre, Socialdemokratiet og de to Højregupper, var Enighed om, at Rigsretsanklage paa Grundlag af det Materiale, man havde, maatte anses for begrundet. Efter Ind-

kaldelse deraf fremkom der forskellige Forslag til Aktionsordre fra forskellige Medlemmer. Efter nogen Forhandling blev man enig om at nedsætte et Underudvalg af et Medlem for hver af de Grupper, som ansaa Rigsretsanklage for nødvendig, til at samle de forskellige Aktionsordrer til en Fællesindstilling. Det resulterede da i den Fællesindstilling fra disse 9 Medlemmer, som nu foreligger paa det høje Tings Bord, og som jeg forudsætter er de Herrer bekendt, saa jeg ikke behøver at opholde Tinget ved at oplæse den, medens seks andre Medlemmer af Udvalget, Repræsentanterne for Reformpartiet og de to 11-Mands Grupper, ikke kunde tiltræde Indstillingen om Rigsretsanklage. Endelig vedtog Udvalgets Flertal at foreslaa til offentlig Anklager, saafremt det høje Ting vedtager Forslaget til Beslutning, Højesteretsagfører Gerhard Müller Rée. Højesteretsagføreren har paa en Forespørgsel, som Udvalget har rettet til ham, givet skriftlig Meddelelse om, at han er villig til at overtage Hvervet.

Dette nu foreliggende Forslag til Beslutning af Folketinget om Rigsretsanklage mod de forhenværende Ministre J. C. Christensen og Sigurd Berg samt Valg af offentlig Anklager angiver jo ved hvert Anklagepunkt en ganske kort Begrundelse. Den er saa kort og saa sammensluttet, fordi den kun indeholder, hvad alle Udvalgsmedlemmerne af Flertallet vare enige om. Skulde man gaa ind paa Enkelt-heder, skulde de enkelte Omstændigheder, de enkelte Oplysninger, hvorpaa vi bygge Anklagepunkterne, drages frem, saa vilde der naturligvis fra de forskellige Parti-grupper kunne fremkomme noget divergerende Synspunkter. Det, som disse Parti-grupper imidlertid ere enige om, er det, som foreligger paa Tingets Bord, og det ligger udenfor min Opgave som Ordfører for Flertallet at komme ind paa Enkelt-heder, som jeg derfor helt skal lade ligge. Skønt det i denne Forbindelse kunde være fristende nok at komme ind paa f. Eks. det lange Indlæg, som findes fra Reformpartiets Medlemmer i Udvalget, og som paa nogle Punkter synes mig misvisende, foruden at der findes et Par reelle Fejl, saa forekommer det mig dog, at det bør man ikke ved denne Lejlighed, men at det er det for dette høje Ting mest sømmelige og det, som passer bedst med Tingets Værdighed nu, hvor vi staa overfor den højeste Domstols Undersøgelse og Kendelse, at lade alle Undersøgelser og